

Un bar, un dia de pluja

Pseudònim: Patúcia G.

Apartava els cabells de la cara del noi del bar. Eren uns cabells rossos i llargs. Ella li feia petons al front. De primer eren petons suaus, gairebé maternals però de seguida va anar a més. Estaven en públic, un lloc públic, un bar. I la Diana no era capaç de contenir-se.

Tot d'una, es va aturar i es va entregar. Havia de mocar-se i no volia que ell la veiés així, plorant i moquejant. A l'altra taula, una iaia feia veure que sucava la pota del seu croissant en el cafè amb llet però no els treia els ulls de sobre. La Diana li va sostenir la mirada amb un punt de desdeny. Deu ser el millor espectacle que presència des de fa dies, va pensar. Què contemplava la vella des de la seva llotja privilegiada? Doncs a ella, la Diana, una quarantina disfressada d'adolescent i a ell, el noi dels cabells rossos, poc més que un adolescent de debò.

Aprofitant que la Diana s'havia entregat per netejar-se la cara amb un kleenex, el noi es va enretirar una mica. Volia estalviar-se més besos al front. La va observar fastiguejat. Ella continuava plorant ridículament i, al mateix temps, mirava en direcció a la taula del costat. Es va fixar que mantenia una mena de duel visual amb una iaia que estava berenant. Quan la iaia es va adonar que ell també la mirava, li va picar l'ullet de manera picardiosa, cosa que el va desconcertar. Després la va veure torçar-se els llavis amb molta cura amb un tovalló de paper. La vella va dipositar el tovalló ben plegat a sobre la taula i, tot seguit, li va mostrar la seva tassa de cafè amb llet, alçant-la com si li oferís un brindis. El noi dels cabells rossos estava atònit. D'una banda tenia la Diana somicant al costat. De l'altra tenia la vella excèntrica a la taula del davant. «A mi m'agraden joves!» s'hauria posat a bramar allí mateix.

Al defora del bar pluvia a bots i a barrals. La pluja li serviria d'excusa per allunyar-se, ni que fos un moment de la Diana. Li va dir que sortia del bar per fer un cop d'ull a les nenes, les seves nebodes. Les nenes jugaven al parc de davant i avui havien estat la coartada desesperada davant de la seva xicota per sortir de casa i acudir a la cita al bar. La Diana, la seva xacrosa amant, havia exigit veure'l immediatament. L'havia amenaçat. Només se li havia acudit oferir-se de cangur de les nenes a la seva germana que, com era d'esperar, es va mostrar encantada de treure's les bessones de sobre i no va fer gaires preguntes, ni es va mostrar estranyada per l'ofertament.

Les nenes estaven xopes però jugaven alienes a les inclemències del temps, encantades de tenir tot el parc per a elles soles. Eren una mica bestioles, aquell parell de bessones. S'assemblaven a la família del cunyat: uns salvatges. «Agafaran una

galipàndria», va pensar el noi. «Em caurà el pèl». Va saludar les nenes brandant la mà. I elles van fer el mateix, rient i xapotejant en un toll.

Va regressar a la taula i se la va mirar. Fent un esforç, li va repetir que el deixés estar. Que allò seu estava acabat. Que no l'estimava. «Ja ho saps. No m'ho facis repetir més vegades. Podem ser bons amics.»

I de sobte la Diana va udolar. No va xisclar ni bramar. De la manera més absurda i imprevista va deixar anar una mena de udol animal. Enmig del bar. L'udol de bèstia acorralada però ferotge, que pensa lluitar fins al final de les seves forces.

El noi no s'ho podia creure. Ara no era només la iaia: tota la parròquia del bar se'ls estava mirant. Fins i tot el borratxo mig absent apostat a la barra, s'havia desvetllat de sobte per observar-los atentament. «Potser, fins i tot, algun poca-solta ens està gravant amb el mòbil i acabarem de personatges virals a Youtube». I a tot això, el xou de la Diana anava a més. Plorava, estossejava. Inclús, li va arribar a esternudar a sobre, *batejant-lo* amb tot de gotícules de cocaola.

—Ui, ara sí que plou de valent. Vaig a buscar les nenes —va ser altre cop l'excusa per escapar de la Diana.

Però quan el noi ros s'alçava de la cadira, ella estirava els braços, intentant tornar-lo a besar. Li buscava, com si estigués engegada, a les palpentes, el front, la boca, les galtes. Només li va arribar a encertar el coll de la camisa. Li va deixar l'empremta del pintallavis. Però ell d'això no se n'havia adonat i ara s'allunyava esporuguit.

Va tornar a entrar al bar amb les nenes, els va presentar la Diana com una “amiga” que s'acabava de trobar, va demanar-los un cacaolat calent a cada una i, mentre els servien, se les va endur al lavabo. Venien amarades de cap a peus i l'única solució que se li va ocórrer va ser col·locar-les sota l'aparell eixuga-mans i encarar-los el raig d'aire calent una bona estona. Les nenes deixaven anar rialles entusiasmades sense fer cabal de la bestiesa.

Quan va tornar amb les nenes a la taula, la Diana i les bessones es van començar a escutar mútuament. Les nenes, però, de seguida van desviar l'atenció als cacaolats que ara els servia el cambrer. En canvi, la Diana, se les mirava de manera freda, serrant la boca, com si volgués evidenciar que la presència de les petites li impedia continuar expressant *els seus sentiments* amb total llibertat.

El noi dels cabells rossos no les tenia totes. Cert, la Diana, de grat o per força, amb les nenes al davant, es mostrava calmada. Però la coneixia prou: era imprevisible i tot d'una podia tornar a explotar. Podia muntar un xou en un tres i no res. I aleshores, què explicarien les nenes a casa?

Afortunadament, el so insistent d'un mòbil acudia a ajudar-lo. Era el mòbil d'ella. La Diana el va treure de la bossa, el va deixar sonar una estona i finalment es va veure obligada a contestar. Era el seu marit! El noi se'n va adonar pel to i per com responia ella.

A aquestes alçades, el noi ros volia sortir corrents del bar (tenia l'excusa de les nenes, que anaven mullades i estaven cansades). La Diana havia deixat de ser l'amant enjogassada, la que premia la punta del seu membre amb els llavis i després li xuclava àvidament. Ara era una llauna

Mentre la Diana parlava per telèfon va agafar un cigarret, li'n va oferir un a ella i va sortir a fora a fumar. Però tot d'un plegat, s'adona que la Diana acaba de sortir del bar. Ja ha degut d'acabar de parlar amb el marit. I s'ha deixat les nenes soles potinejant amb les restes del cacaolat a dintre del bar. «D'instint maternal, no es pot dir que en gastí gaire. En fi.»

Sense solta ni volta, la Diana es deixa caure de genollons al terra. I comença a suplicar ridículament. «La cosa no podria anar pitjor», pensa ell. Els pantalons de la Diana estan quedant xops, la pluja li enganxa els cabells negres a la cara, el maquillatge li regalima coll avall.

Havia d'aconseguir que ella parés de fer el número. Només se li va ocórrer d'agafar-la per sota les axelles i posar-la dempeus. Llavors se li va acudir ficar-li una mà a dintre els pantalons, fins l'entrecuix. Això la va sobtar. Però va somriure i es va calmar per fi.

Els vianants que se'ls aproximaven per la vorera, així que els veien, invariablement creuaven a l'altra banda del carrer. Però ella havia deixat de plorar i això era el que comptava ara mateix.

Llavors es va obrir la porta del bar. Va sortir la iaia del cafè amb llet, amb les nenes agafades una a cada mà.

—Heu oblidat aquestes noietes! —va riure foteta mentre els lliurava les bessones.

I les nenes, com si actuessin sincronitzades, a l'acte es van fixar com ell treia la mà precipitadament de dintre els pantalons de la Diana. Van esbatanar els ulls alhora. I de forma coral li van etzibar:

—Tiet, què fas? Li ho direm a la mama!